

1r ACCÈSSIT CATEGORIA ADULTA

MONTSE MILAN MOLINÉ

TALLER D'ESCRITURA

La Carol s'ha aturat de cop. No pot tirar ni endavant ni enrere. Té la cama esquerra quaranta centímetres més avançada que la cama dreta i amb les mans subjecta les nanses de la motxilla que duu a l'esquena. Fa més de dues hores que camina muntanya amunt fins a Sant Quiri. Davant seu, l'Adrià s'ha girat i sembla esperar-la. Però, per més que ho intenta, la Carol no pot moure's.

Guaita de reüll el rellotge del canell. Marca les onze i vint-i-dos del matí. Per anar bé, haurien d'arribar a l'ermita en poca estona. Pensa en la petita capsa que duu a la butxaca interior de la motxilla. Que poc s'ho espera, l'Adrià!

Va encarregar els collars a una artesana que tenia una parada a la plaça del Pi. Tant a l'Adrià com a ella, la muntanya els apassiona i, en veure les joies personalitzades, la Carol va decidir encomanar dos collars amb la flor de neu de plata com a penjoll.

Li ve una esgarrifança, que li recorre l'espinada i li fa pressentir no ser bona. Però avui és un dia important, no pot anar pas malament. Feia temps que tenien prevista una escapada a la Vall Fosca i, amb la pujada d'avui a Sant Quiri, la Carol vol regalar-li el collar a l'Adrià i demanar-li d'anar a viure junts. Potser l'esgarrifança és de nervis.

Prova d'avançar, però la cama no li respon. Aquesta paràlisi, pensa, deu ser fruit de l'emoció de les últimes hores. Va amb ella, això d'haver-ho de tenir tot controlat, que cap detall s'escapi.

Tanca els ulls i inspira. Tot i ser un matí de sol, l'ambient que es respira es fresc. Omple els pulmons, infla la panxa, reté l'aire... i el deixa anar a poc a poc. Sent que l'Adrià la crida. Obre els ulls i li somriu. No vol que s'adoni que està nerviosa.

Has vist quin paisatge tan preciós?, diu la Carol encara amb la rialla dibuixada. És llavors quan, per dissimular, contempla a consciència el seu voltant. Si aixeca la vista pot distingir la teulada de pissarra de l'ermita. Falta tan poc per arribar! Què dirà l'Adrià quan li demani de viure plegats? Torna a notar l'esgarrifança per l'esquena i gira el cap. Si guaita cap avall, la fondalada se li estén a sota coberta per una manta verda que rosseja a franges. Ha estat una primavera calorosa. De lluny, se sent murmurar el que sembla un riu, o un barranc. I, més enllà, el silenci. Fa olor de puresa, i riu avergonyida, perquè la puresa no es pot olorar i ja comença a semblar la protagonista d'un anunci de compreses d'anys enrere, de quan la gent es preguntava a què olraven els núvols.

Sacseja el cap per allunyar els pensaments ridículs i prova d'avançar la passa que fa estona que no pot fer, però continua immòbil. La preocupació se li instal·la a la boca de l'estómac. Allò no pinta bé. No entén per què el cos li falla. Guaita desconcertada com l'Adrià continua la ruta cap a l'ermita del cim, àgil i sense dificultat.

Concentra totes les forces en alçar la cama dreta. Prem les dents i intenta arrencar la cama de terra. Cap canvi. Ho prova de nou. Res.

Capficada, la Carol no s'adona que el camí recorregut s'arruga de manera incomprendible. El sender estret que travessa la muntanya com una cicatriu es caragola en ell mateix. Es fixa, això sí, que el cim es doblega al seu davant. Li sembla advertir la silueta de l'Adrià lluny, com si volés, i el que queda de muntanya i l'ermita es pleguen cap a ella. Fa un intent desesperat per moure's, però no és a temps de salvar-se.

En l'últim instant, la Carol adverteix la mirada de la Sílvia a l'altra banda del doblec. Una altra vegada, no!, pensa. Ja és el cinquè cop que l'escriptora desmunta la història i la Carol no pot més. Aquest anar i venir per la muntanya, ara a la Vall Fosca, abans a Montserrat, l'esgota. I ja no pot aguantar un altre canvi de parella. En porta cinc i no ha arribat a declarar-se a cap.

A veure si et decideixes ja!, crida la Carol cap a l'altra banda del doblec, però la seva veu s'ofega dins la bola de paper que la Sílvia fa del text que acaba d'escriure.

PSEUDÒNIM: AMÉLIE